

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15 — Ἐν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον Ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ Ἀττικῆς, Δωμ. 1. Ἀνοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΒΡΗΤΕ ΜΑΣ.

Σ' τὸ κόκκινὸ τῆς ντόμινο χλωμένη
Μὲ μάσκα εἰς τὸ πρόσωπο γιὰ δὲ

Ἡ συντροφία μας εἰς τὸ δρόμο βγαίνει.
Ποιοὶ εἶμαστε; — Σᾶς νοιώσαμε! — Ἀμ' δέ;

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ.

** Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι γὰ γίνουν.*

Ὅταν εἰς ὥρας σπληνικῆς ἀνίας ἐξέπεμπε τὴν εὐχὴν ταύτην ὁ σατυρικός Σούτσος εἰς τὸ ποίημά του, Ἡ ἀηθία τῆς ζωῆς, ἡ μεγάλη ἀθηναϊκὴ κοιλία δὲν εἶχεν ἀκόμη συλλάβει τὴν σατυρικὴν τῆς λέξιν :

Κόφ' το.

- Οἱ σχολαστικοὶ ἠρώτων χθές :
- Μὰ τί θὰ πῆ : κόφτο !
- Πόθεν ἡ λέξις : κόφτο !
- Ποὶς πρωτοεῖπε τὸ : κόφτο !
- Τί εἶναι αὐτὸ τὸ : κόφτο !

Καὶ οἱ σχολαστικώτεροι ἐπροθυμοῦντο γὰ ἐρμηνεύσωσι τὴν λέξιν, οἱ μὲν ὡς σταφυλὴν ξεκρεμῶντες αὐτὴν ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου μεθύσου, εἰς δὲν ἔλεγον : Κόφ' το — τὸ ρόυμι, οἱ δὲ ἀπὸ δὲν ξεύρω ποίου τρελλοῦ εἰς δὲν ἔλεγον : Κόφ' το — τὸ δένδρον.

Ἄλλ' ἡ κοιλία τῶν Ἀθηνῶν ἀδιαφέρει ὑπερήφανος διὰ τὰς καταπατήσεις αὐτὰς τῶν δικαιωμάτων τῆς, ὡς θὰ ἡδιαφέρει λέαινα περὶ ἣν θὰ συνεζήτουν ἂν γαλῆ ἢ ποντικὸς ἐγέννησε τὸν δαυσαχίτην σκύμνον τῆς.

Εἶχεν ὄψιν ἐπαναστατικὴν ἢ πρωτεύουσα τὴν Κυριακὴν. Ἐφάνετο λαὸς ἡσυχάσας ἐπὶ εἰκοσαστίαν ὡς βλάξ καὶ ἐξυπνῶν ὡς τρελλός.

Πραῖα ἕαρος ἡμέρα, ἥς ὁ ἥλιος ἐπυράκτου ἄλλ' αἰ αὔραι ἐδρόσιζον καὶ ἐμέθουν, εἶχε λούσει ὅλην τὴν πόλιν εἰς γενικὸν ἥλιου καὶ ψυχικῆς θέρμης τοῦδε καὶ ἐχρησάμευσεν ὡς τὸ ἐξωτερικὸν ἐνδυμα τῆς πανηγύρεως ἦν ἐώρταζον αἱ ψυχαί.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἤδη τοῦ Σαββάτου ἤρξατο ὑπὸ μυσίαδων κατοίκων γραφόμενος ὁ μεθυστικὸς πρόλογος τῆς Κυριακῆς. Τὸν στίχον τοῦ Σούτσου :

** Ἄς ἤθελαν οἱ ἄνθρωποι ἀλλοιώτικοι γὰ γίνουν*

ἀπὸ τοῦ χεῖλους τῆς Μούσης τοῦ ῥοφῶντες ὄλει ὡς διὰ μαγείας τὸν ἕκαμνον πρᾶγμα. Αἱ γυναῖκες ἦσαν πλέον τοῦ συνήθους ζῶηραι· οἱ ἄνδρες τολμηρότεροι· τὰ παιδιά ὅλα χαρά· οἱ γέροντες ἀνεγεννῶντο ἐν τῷ δνεῖρω τῆς νεότητός των. Οἱ ἄποροι ἦσαν πλούσιοι ἐντὸς ἰσπανικῶν μεγάρων· ἐπὶ ὠχρῶν ἀσχημῶν προσώπων φιλόανθρωποι ἀκτινες ἥλιου ἐχρησάμευον ὡς κοσμητικὰ ἐπίθετα, ἐνῶ αἱ εὐμορφοὶ . . . ἀνεδιπλοῦντο ἐντὸς τῆς διαφανοῦς εὐμορφιάς των καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ μία, ἡ φαινομένη εὐμορφία, ἦτο ὥραβα προσωπις τῆς ἄλλης, τῆς κρυπτομένης εὐμορφιάς.

Τὸ πρῶτὴ ἡ Κυριακὴ ἐξέπνισεν ἠδὺ ἀποπνεύουσα μαχμουρλουκι, ὡς κήρη ἥτις ἐβλεπε τὴν νύκτα ὅλην ὄνειρα.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας αἱ ὄραι διέλυσαν τὸ μαχμουρλουκι καὶ περὶ τὰς 2 μ. μ. ἡ πόλις ἦτο ἐπὶ ποδῶν, με ἀπόφασις νὰ διασκεδάσῃ, νὰ διασκεδασθῇ, νὰ τρελλάνη, νὰ τρελλαθῇ, νὰ μεθύσῃ, νὰ μεθυσθῇ.

Διχρεῖτο ὅπως πάντοτε, ὅπως παντοῦ, εἰς ἠθοποιοὺς καὶ ἀκροατήριον. Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν οἱ μασκαράδες· τὸ δημόσιον ἦσαν οἱ ἀμασκάρετοι. Οἱ ἠθοποιοὶ ἦσαν διηρημένοι καθ' ὀμάδας, κατὰ θιάσους, ἐκάστη ἀμάξα ἦτο μία σκηνή, ὡς ἡ τοῦ Θεόπιος ἢ κινητὴ σκηνή, ἕκαστος μασκαρᾶς ἦτο καθ' ἑαυτὸν ἐν θεάτρῳ, ὑπάρχον δὲ καὶ οἱ μεγαλύτεροι θιάσοι, οἱ θιάσοι, ὡς θὰ ἔλεγε, τοῦ Ταβουλάρη ἢ τοῦ Ἀλεξιάδου.

Ἐπὶ ἑταιρίαν Ταβουλάρη ἀντιπροσώπευεν ἡ μασκαράτα τῶν τεχνῶν. Πολιοῦχοι θεοὶ τῆς μασκαράτας αὐτῆς βεβαίως θὰ ἦσαν ὁ Οἰκονόμου καὶ ὁ Κατσιμπάλης. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πολιοῦχοι συνήθως εἶναι ἀόρατοι, διὰ τοῦτο ἔλεγον αἱ δύο εἰδικαὶ τῶν τέχναι — ἡ καλυβοποιία καὶ ἡ πιλοποιία. Ἐπὶ τοῦ πρώτου κάρρου εἶδομεν τὴν ἐπιγραφὴν: *Πρόλογος* καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου τὴν ἐπιγραφὴν: *Ἐπιτετα συνέχεια*. Βίς αὐτὸ τὸ *Ἐπιτετα συνέχεια* θὰ ἀντιπροσωπεύωνται βεβαίως ἡ τέχνη τοῦ Κουμουन्दούρου τοῦ σπείρειν βουσπέτια καὶ βγάζειν κουκιὰ, ἢ τοῦ Τσιγγροῦ τοῦ συνομολογεῖν μετὰ τῶν ἑλληνικῶν θυλακίων καταναγκαστικὰ δάνεια, ἢ τῆς αὐλῆς τοῦ διέρχεσθαι ἐκ τοῦ τελωνείου ἀτελωνιστον, καὶ ἄλλαι μαγγανευτικαὶ τέχναι τῶν ἐκμεταλλευτικῶν τῆς κοινωνίας τάξεων.

Ἦτο ἡ μόνη μασκαράτα ἥτις ἐκρυπτεν ἰδέαν σατυρικὴν. Διότι ἡ πρώτη ἀμάξα, ὁ ἀληθὴς τοῦ ἐργατικοῦ δράματος πρόλογος, ἔφερε δύο γραφειάδες, παίζοντας ἠθονικώτατα με τραπεζογραμμάτια, καὶ ὑπερέφανον ἐκ τῆς ἀργίας ἔχοντας τὸ ἦθος. Αὐτοὶ ἠδύναντο νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς ὑπουργοὶ, ἠδύναντο νὰ ἐκληρωθῶσιν καὶ κατὰ περισσότερο ἀπὸ ὑπουργοὶ, ἠδύναντο νὰ παριστῶσι Τσιγγρόν καὶ συντροφιάν, ἐπὶ τέλους ἦσαν ἐκεῖνοι, δι' οὓς εἰργάζοντο ὅλοι αἱ παρῆκόμενοι τεχνάμαζαι.

Ἡ μασκαράτα αὐτὴ ἔφερε καθαρῶς κοινωνικὸν χαρακτήρα. Καὶ θὰ κάμῃ καλὰ ὁ Κουμουन्दούρος, ὁ Τσιγγρός καὶ κάποιοι ἄλλοι νὰ μὴ παραξενύξουσιν πολὺ τὴν ἐκμεταλλευτικὴν ἑταιρίαν, διότι δέκα ἀμάξια δὲν θὰ ἔννοοῦν ἐπὶ πολὺ νὰ δουλεύουν χάριν ἐνός.

Θιάσος τοῦ Ἀλεξιάδου ἦτο ἡ μασκαράτα τῶν ἱατρῶν προσκληθέντων ὅπως θεραπεύσασαι ἕνα χονδροειδέστατον, ὑγιέστατον... γαῖδουρι. Ἡ σάτυρα ἦτο χονδρὴ, ἀλλὰ ἐκφραστικὴ. Τὸ ζῶον θὰ ἦτο ὁ τόπος μας καὶ οἱ γαῖδουροῖα τροπὸι οἱ πολιτικοὶ τοῦ τόπου.

Ἡ κωμῳδία αὐτὴ κατεστρέφετο διὰ πρακτικωτάτης συμβουλῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ χωρικοῦ, εἰς ὃν ἀνήκε τὸ γαῖδουρι, καὶ ὅστις ἔλεγε: Καλὲ, πάμε, πιτέρα, γιατί οἱ γιατροὶ αὐτοὶ θὰ μᾶς φάνε τὸ γαῖδουρι.

— Ἄν δὲν μῶχουν ἤδη φαγωμένον, θὰ ἔλεγε ἐάν ἐκεῖνο καὶ ὡς ἄνθρωπος ὠμίλει.

Μασκαράτα ὑπηρετομεσιτῶν διεκωμῳδεῖ τοῦ πρώτου νομικοῦ ἀστυνόμου μας τὰ εὐφυᾶ νομοθετήματα.

Ἐκεῖνοι οἱ ὑπηρετομεσίται, οὓς εἶχεν ἐπινοήσει ὁ κ. Λογοθέτης ἀλλ' οἷτινες ἐνόουν νὰ μείνουν μόνον μεσίται, ὡς μασκαράδες ἦσαν εὐφυστατοί, ὠμίλου δὲ διὰ στίχων, τοὺς ὁποίους μπορούσαν νὰ ζηλεύσουν τὰ μαθητάρια τοῦ Παράσχου. Εὐφυῆ κυρίως ἦσαν τὰ κωμωδοῦμενα περὶ τῶν ἐπιστολῶν, ἂν ἔχη καθῆκον ἢ ὑπηρετρία νὰ διδῇ εἰς τὴν Κυρίαν τὰς ἐπιστολάς τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὸν Κύριον τὰ γράμματα τῆς Κυρίας.

Τὸ Γαϊτανάκι, τὸ ὁποῖον τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ὅταν πρωτοεβγήκε ἦτο τόσῳ κομψόν, καθαρόν, ἀπατῶν τοὺς θεατὰς περὶ τοῦ πραγματικοῦ φύλου τῶν νταμῶν, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον μετὰ μίαν ἐβδομάδα εἶχε *κολαδισθῇ*, ὅπερ σημαίνει ρυπανθῇ, παρωδῆθη καὶ αὐτὸ ἀπογαῖδουρωθῆν. Ἐχρεῦον γὰρ τὸ γαϊτανάκι ἀπ' ὄνων.

Ἐν γένει τὸ σοβαρώτερον αὐτὸ καὶ ἀπὸ μερικοὺς Φιλοσόφους τοῦ Πανεπιστημίου ζῶον δὲν γνωρίζομεν πῶς ἐθεωρήθη ὡς ἀναπόφευκτος συνεργάτης τῶν ἀπόκρεω τῶν ἀνθρώπων.

Ὅπως εἰς εὐεργετικὰς τινὰς παραστάσεις ἀναγινώσκῃ τις ἐν τοῖς θεατρικοῖς προγράμμασι τὴν κλασικὴν φράσιν: *Τῆ εὐγενεὶ καὶ φιλοτίμῳ συμπράξει τοῦ δεινός ἢ τῆς δεινός ἀοιδοῦ*, πάντοτε δὲ ὑπὸ τὴν φιλοτίμον ἐκείνην σύμπραξιν κρύπτονται τέσσαρα ἢ πέντε ταλλαράκια, οὕτως καὶ ἐάν ἐξέδιδεν ὁ κ. Σαῦτσος, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ ἐν Κερκύρα συναδέλφου του, προγράμματα Ἀπόκρεω, καθῆκον εὐσυνειδησίας θὰ τῷ ἐπέβαλλε νὰ προσθέσῃ:

Αἱ Ἀπόκρεω θὰ γενοῦν τῆ εὐγενεὶ καὶ φιλοτίμῳ συμπράξει τῶν ὄνων.

Καὶ ἐπειδὴ περὶ ὄνων ὁ λόγος μονογενὲς μασκαρᾶς φέρων κεφαλὴν ὄνου περιεφύετο ὑπερέφανος, εἰς ὄνων δὲ τὴν φαντασίαν ἐγένετο τὴν λίαν πιθανὴν ὑπόθεσιν:

— Αὐτὸς ὡς φαίνεται θὰ εἶναι ὀνογενής.

Βίς μίαν ἀμάξαν δύο χανομίμισαι διὰ τακρῶν ἐβλεπον ὀφθαλμῶν ἀνθρώπους καὶ πράγματα.

Ἦσαν, μᾶς εἶπον, ὁ Κουμουन्दούρος καὶ ὁ Ξένος, οἷτινες ἀγάπησαν καὶ πρόκειται ἐκ νέου πάλιν νὰ ἐνεργήσουν παρὰ τῷ χαρεμίῳ τοῦ Σουλτάνου, τὴν φορὰν ταύτην μετημφισμένοι ὡς ὀδαλίσσαι, ἕκαμνον δὲ προχθὲς πρόβας.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀμαξῶν αἷτινες ἔφερον μασκαράδες ἀνεγνωρίσαμεν τὴν ἀμάξαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν, φέρουσαν πέντε προσώπιδοφόρους. Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατόν ἀμάξα ὑπουργικὴ νὰ ἐνοικιασθῇ εἰς ἰδιώτας, ὑπέθεσαμεν ὅτι ἦσαν οἱ πέντε ὑπουργοὶ μασκαράδες. Ὁ ἕκτος ἦτο ὁ κ. Κουμουन्दούρος, ὅστις ἐχανομιζέτο μετὰ τοῦ κ. Ξένου.

Ἐνα μουλάρι, εἷς ἐκείνων τὰ ὅποια ἐκποιεῖ ἐν πρὸς ἐν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν, νομίζων ὅτι ὅσα παχύνονται τὰ πρὸς ἐκποιήσιν κτήνη ὑπὸ τοῦ δημοσίου ταμείου, τόσῳ ἀκριβώτερα θὰ πωληθῶν διὰ τὰ παχύνουν πάλιν τὸ δημοσίον ταμεῖον, παρῶνδε ἕνα πρῶν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν. Ἐμπροσθεν μὲν ἔφερε σάκκουσ σαπιο-γαλέττας, καὶ ὀπισθεν σάκκουσ γεμάτους σαπιοπάπουσα.

Ἵσσοι ἐβλεπον τὸν ἥμιλον αὐτὸν τὸν ἐξελάμβανον ὡς λιπομάρτυρα καὶ εἰς δικαστικὸς κλητῆρ ὀλίγου δεῖν νὰ τὸν συλλάβῃ ὅπως τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τοῦ κ. Σαράβα, διὰ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν περὶ τοῦ Σωτήρη ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν.

Ἡ γενικὴ συναυλία τοῦ «Κόφ' το» διεκόπη μόνον πρὸς τιμὴν τῶν Βασιλέων καὶ τοῦ Ἰακωβάτου. Καὶ διὰ μὲν τοὺς πρῶτους προηγήθη τοῦ καθολικοῦ «Κόφ' του» τὸ «Ζήτω», διὰ δὲ τὸν κ. Ἰακωβάτον τὸ προσφιλέσ αὐτῷ «Νιάρ» καὶ «Πρρρρ».

Ἄλλ' εἰς τὴν καθολικὴν συναυλίαν ὁ κ. Ἰακωβάτος μετέσχε, διότι συναντήσας καθ' ὁδὸν τὸν κ. Τρικούπην διὰ τῆς ῥωμαλέας φωνῆς του τῷ ἐφώνασε : «Κόφ' του», ἄσβεστος δὲ γέλωσ ἐνώρτο εἰς τὰς παρλαγονικὰς παρσιὰς τοῦ μέλλοντος πρωθυπουργοῦ μας. Ἐν παρενθέσει λέγομεν ὅτι ὁ μὲν βασιλεὺς τῶν μεταμφιεσμένων, ὁ ἀπὸ ρυτῆρος ὀδηγῶν δίφρον πρίγκηψ Ἰνδὸς, προσέφερε μεγαλοπρεπῆ ἀνθοδέσμην εἰς τὸν πρίγκηπα τοῦ βήματος Γεωργαντάραν, λαβόντος ἀπὸ χειρὸς τὴν ἀνθοδέσμην διὰ τὴν πριμαδόνα τῆς Βουλῆς τοῦ ἀδελφοῦ Χαραλαμπάκη, ἄλλοσ δὲ ἄλλην ἀνθοδέσμην προσέφερε πρὸς τὸν κ. Τρικούπην.

Ὁ καταγκιόζης εἶχε τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν νὰ φέρηται ἐπὶ κάρφου, προσπλύνων πάντοτε κατὰ τμήματα ὀδῶν δούλους καὶ καταδιασκεδάζων αὐτοὺσ μὲ τὸ :

Θὰ σοῦ πάρ' ὁ διάβολοσ τὸν πατέρα !

Μία ἀριστοκρατικὴ ἀμαξάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεγνωρίσαμεν τὸν κορμὸν τοῦ ζῶντος Ἐρμοῦ Λεωνίδα Χαδζῆ Δημητρίου ὡσ καὶ τὸ αὐτὶ ἐνὸς αὐλικοῦ Γραμματιδέωσ ἐμοίραζε κάρτας εἰς ὄνομα Rigolopoulos et Co. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προσθέσων κατάληξιν εἰς τὸ ἀληθινὸν τῶν ὀνομα. Ἡ αὐτὴ κάρτα ἔφερε καὶ τὰς λέξεισ : νὰ μὰς γράφετε, βεβαίωσ εἰς τὰ παλῆά μας τὰ παπούτσια.

Ὁ κ. Ἰακωβάτοσ ἐξήνεγκε περίπου τὴν αὐτὴν ἰδέαν ἢν καὶ ἡμεῖσ ἐν ἀρχῇ τῶν ἐντυπώσεών μας αὐτῶν.

Ἐρωτᾷ συνάδελφόν του : τί θὰ πῆ : Κόφ' το. Καὶ τοῦ ἀναφέρει μίαν ἐκ τῶν γελοίων περὶ τοῦ Κόφ' το ἐκδόσεων.

— Ὅχι, λέγει, μετὰ τῆσ κεκομμένησ καὶ ἐντόνου προφορὰσ του, ἔχει βαθυτέραν σημασίαν.

Καὶ προσέθεσε κατὶ τι τὸ ἐπαναστατικὸν του χεῖλοσ εἰς τὸ ῥὺσ τοῦ συνάδελφου του.

Ἡμεῖσ δὲν εἴμεθα ἐκεῖ διὰ νὰ τ' ἀκούσωμεν.

Ἡ ὁδοσ Ἐρμοῦ ἦτο προωρισμένη κατὰ τὸ στρατηγικὸν σχέδιον ὅπερ εἶχε δώσει ὁ κ. Λογοθέτης ἀπὸ πρῶτασ διὰ νὰ κατέρχωνται αἱ ἀμαξαι.

Μόνη ἡ ἀμαξα τῶν Βασιλέων ἐτάραξεν ὀλίγον τοὺσ λογοθετικὸσ κύκλουσ, διότι αὐτὴ ἀνήρχετο τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ.

Τίσ οἶδε ποῖα ἐπεισόδια ἀτακτημάτων, ποῖα συγκρούσεισ ἀμαζῶν καὶ ἄλλα δυστυχήματα θὰ συνέβαινον, ἐάν ὁ κ. Λογοθέτης δὲν ὤχετο ἀσυνάωσ δίδων διαταγὰσ, αἰτινεσ ἀμέσωσ ἐξετελοῦντο.

Οὕτω χάρισ εἰς τὰ προστάγματα του αἱ ἀμαξαι αἱ πηγαινοῦσαι δεξιᾷ τῆσ ὁδοῦ ἐτρέποντο πρὸς τὰ δεξιὰ, αἱ δὲ ἀμαξαι αἱ τρέχουσαι ἀριστερᾷ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον τῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ.

Ἐν τῷ μέσῳ ἐφαίνετο πάντοτε ἀναιβοκαταβαίνουσα ἡ κεφαλὴ τοῦ κορυθαίλου Λογοθέτου.

Ἐνησυχλημένοσ εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτὴν τῶν ἀμαζῶν δὲν κατώρθωσε νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κ. Στεφανίδην ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺσ συνήθεισ ἀπὸ τοῦ παραθῆρου πυροβολισμοῦσ του. Καθιέρωσε καὶ ὁ κλωστοῦσταξ αὐτόσ ἐν εἶδοσ ἀνευθύνου, τὸ ὁποῖον τῷ ἐπιτρέπει ὅποταν τοῦρχεται νὰ πυροβολῇ τοὺσ διαβάτασ.

Προτείνομεν εἰς τὸ ἐξῆσ τὸ κατὰ Στεφανίδου σύνθημα νὰ μὴ εἶναι : Κόφ' το. Ἀλλὰ : Σοῦλθε ; Νὰ τοῦ τὸ λένε δὲ αὐτό ἢ καθ' ὁδὸν ὅπου δὲν κουβαλεῖ πιστόλασ, ἢ ἀπὸ τῆσ στέγησ τῆσ οἰκίασ του διὰ νὰ μὴ εἶναι αὐτόσ μόνοσ ἐν ἀνανδρία ἤτισ δὲν τὸν τιμᾷ εἰς θέσιν ἀμυντικῆν.

— Λοιπὸν, κ. Στεφανίδη, σοῦλθε !

Τὰ μπαλκονάκια ἦσαν κοροστόλιστα.

Τὸ μπαλκόνι εἶναι ἡ νεότησ τῆσ ἀρχιτεκτονικῆσ. Εἶναι ἡ ῥωμαντικὴ τῆσ ποίησισ. Ὅπου βλέπεισ μπαλκόνι, φαντάζεσαι τὸ ὀλιγώτερον μίαν Ἰουλίαν, μίαν μεταξωτὴν κλίμακα καὶ ἕνα Ῥωμαῖον. Ἀγαπᾶται δὲ κατ' ἐξοχὴν τὸ μπαλκόνι ὑπὸ τῶν γυναικῶν. Ἡ φυσικὴ τῶν ἀλαζονία τὰσ κάμνει νὰ τὸ φαντάζωνται θρόνον καὶ ὑψηλοῦσ τοὺσ διαβάτασ.

Τὰ μπαλκονία ὅλα ἕνα εἶχον βασιλέα προχθὲσ. Τὸ μπαλκόνι τῆσ ὁδοῦ Διόλου, ἐνθα διεκρίνετο μία ζωντανὴ εἰκὼν τοῦ Ῥαφαὴλ φέρουσα καὶ τὸ ὄνομά του.

Κάτωθεν τοῦ μπαλκονίου αὐτοῦ ἠκούσαμεν τὸν ἐξῆσ διάλογον :

— Μὰ δὲν τὴν χόρτασεσ ἀκόμη νὰ τὴν βλέπησ ;

— Ἡ ἀπόλαυσισ τῆσ ἀντὶ κόρου γεννᾷ πείναν.

Ἡ τελευταία σιγὴ ἦτο ἡ ἐν μέσῳ τοῦ παρὰ τὰ Χαφ = τεῖα εἰς δύο πυκνάσ πτέρυγασ διηρημένου Κοφ'τομανοῦσ κόσμου παρέλασισ τῶν ἀμαζῶν, ἐνθα προσωποδοφοροὶ καὶ μὴ ἐξεκουφαινοντο ὑπὸ μανιωδῶν Κοφ'τοκραυγῶν.

Ἀπηλαύσαμεν πολλὰ γέλοια καὶ μορφασμοὺσ ἀθηναϊκῶν καλλονῶν. Ἐθρόπτοντο ὑπὸ τοῦ ἀλαλαγμοῦ αὐτοῦ, ἐγνωῦσαι ὅτι τὸ «Κόφ' του» ἦτο ἀπλοὺσ ἀστεϊσμοσ, διότι τί νὰ κόφουν ; Τί τῆσ ἀφίνομεν νὰ κόφουν ; Καὶ ἄλλη μὲν δὴ = θεν ἐζήτει νὰ βύσῃ τὰ ὠτὰ τῆσ, ἄλλη ἀντὶ νὰ κλεισῇ αὐτὰ

ημιέλει του; ὀφθαλμούς της, ἄλλη ἐγέλα καὶ ἄλλη ἐκαμάρονεν.

Οἱ χορηγοὶ τῶν Κοφ'τοκραυγῶν μετέβαλλον τὸν τόνον τῆς φωνῆς ἀναλόγως τῆς νεότητος ἢ τοῦ γήρατος, τῆς εὐμορφίας ἢ δυσμορφίας τῶν ἐν ταῖς ἀμάξαι.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τὸ : «Κόφ' το» ἦτο προστακτικὸν καὶ ἄγριον. Εἰς τὴν πρώτην ἱκετευτικὸν καὶ θωπευτικὸν.

Τὴν προσεχῆ Κυριακὴν θὰ ἔχωμεν : Βάλς «Κόφ' το», ἔφημερίδα : «Κόφ' το», τραγούδια «Κόφ' το», Καπέλλα «Κόφ' το», πᾶστα «Κόφ' το», φιλιὰ : «Κόφ' το» καὶ νέον ὑπουργεῖον : «Κόφ' το».

Κουδουνάτος.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τὸ ἄκρον ἄκρον ἡδονικῆς ἀπάτης :

— Νὰ ζεσταίνης εἰς τὸν ἥλιο καρέγλα, νὰ κάθῃσαι ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ νομίζης ὅτι πυροῦσαι ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἰδικῆς σου.

Ἦκούσαμεν μεταξὺ δύο κυριῶν τὸν ἐξῆς διάλογον :

— Πῶς εἶχате διασκεδάσει εἰς τοῦ κ. Τερνώ;

— Ὁραῖα ! ἐκεῖ νομίζει κανεὶς ὅτι εἶναι εἰς τὸ σπῆτι του.

Ὁ καλαμπουράρχης κ. Ρ. *** βλέπει τὴν Κ. Δ. *** μὲ κοστοῦμι δαίμονος, καὶ διὰ φωνῆς τραυλιζούσης ὑπὸ μέθους λέγει :

— Je voudrais que le diable m' emporte !

*Ἐλεγον εἰς μίαν Κυρίαν :

— Vous êtes la reine du bal.

Τολμηρὸς νεανίας ὑπέλαβεν ἡμέσως εἰς τὸν σύζυγον τῆς Κυρίας :

— Si j' étais roi !

— Τί κοστοῦμι μασκαρᾶ λές νὰ τοῦ πρέπη τοῦ Δελγιάννη ;

— Γυμνός.

— Καὶ ;

— Τὰ παρῶσμά του θὰ τοῦ χρησιμεύουν ὡς φύλλα σὺκῆς.

Χαρίζομεν καὶ ἄλλον τίτλον ποιήσεων εἰς τοὺς ῥομαντικούς μας ποιητὰς :

Λάχανα καὶ μύρα.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίασιν εἶχε φύγει τοῦ Κουμουνδούρου ἓνας ἀπὸ τοὺς δικούς του. Συνωμίλει δὲ φυσικῶς μετὰ τοῦ νέου ἀρχηγοῦ τοῦ κ. Τρικούπη.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας ὁ πρωθυπουργός

δὲν ἐσῆκωσε μάτι ἀπὸ τὸν λειποτάκτην, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ πῶς φεύγουν ἄνθρωποι τοῦ χειριοῦ του.

Καὶ ἐσφιγγε τὸ χεῖρ του εἰς σχῆμα γρόνθου ἀπειλητικοῦ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ φύγῃ κι' ἄλλος.

Ἐπ' αὐτοφῶρῳ συνελήφθη ὁ κ. πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ὅτε ὁ κ. Τρικούπης ὤμιλει περὶ νέου δανείου, σπογγίζων τὰ σάλια του καὶ τὰ μουστάκιά του ἀνακατωμένα.

Κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς Δευτέρας ὁ πρωθυπουργός ἐν τῷ λόγῳ του ἔλεξε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἀμειλίχτως θ' ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη ἐὰν ἔλθῃ εἰς τὰ πράγματα τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος αὐτοῦ.

Εὐφρεῖς τῆς ἀντιπολιτεύσεως βουλευταὶ ἀπηύθυναν ἀπὸ τὴν θέσιν τῶν τὴν ἐρώτησιν :

— Ἐντός πόσων ὥρῶν θὰ τὸ ἀπαιτήσετε ;

Ἦσαν βέβαιοι ὅτι τὴν ἐπαύριον τοῦ σχηματισμοῦ νέας κυβερνήσεως, ἐὰν ἔχη πλειοψηφίαν ἢ τότε ἀντιπολιτεῦσις, θὰ τὴν ρίψῃ, φωνάζουσα :

— Βλέπετε ποῦ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσητε τὸ πρόγραμμά σας ;

Τὰ περὶ «δαρβινισμοῦ» μαθήματα τοῦ κ. Ζωχιοῦ ἐτάραξαν τὰ νεῦρα τοῦ ἐπισκόπου Βίμπου, ὅστις ἄμα προσκληθεὶς εἰς μνημόσυνον δὲν ἔχη νὰ κάμῃ δύο τρεῖς πατάδες καὶ νὰ χειροτονήσῃ τρεῖς τέσσαρες διάκους, τότε ἐνθυμεῖται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.

Ἦτο ὅμως χαρίεστατος εἰς τὸν τελευταῖόν του λόγον : «Τί λέγουσιν οἱ ἐναντίοι ; Ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀθανασία ψυχῆς ; Ἐ ; Καὶ τότε πῶς θὰ εὐεργετήσω ἐγὼ τὸν πλησίον μου ἀφοῦ δὲν θὰ ἀμειφθῶ ;

Ἡ παρομοίωσις αὐτῆ τῆς ἠθικῆς τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Διαγγελη κατένευξε τὸ φιλόχριστόν ἀκροατήριον τοῦ κ. Βίμπου.

— Μὰ πῶς ὄλο λόγια εἶναι αὐτὸς ὁ Λογοθέτης ;

— Τί λέγει τ' ὄνομά του ! Λόγο θέτει.

Διήρχετο τὸ Λευκόρροδον Ρ.***

— Πολὺ εὐμορφῆ, ἀλλὰ τὰ μάτια της πολὺ μικρά.

— Καὶ τί σημαίνει ; Ὁ Χάϊνε εἶπε διὰ τὰς μικροφθαλμούς Γαλλίδας : Μήπως ἐξετάζει κίνῃς τὴν ὀκλήν τοῦ τηλεβόλου, τὸ ὁποῖον τὸν πλήττει ;

Ἐκ τῆς γειτονιαῆς τοῦ τυπογραφείου μας συνελάβομεν τὴν ἐξῆς παρατήρησιν ἣν μία μούσα τοῦ παραθύρου ἔλεγε πρὸς ἄλλην :

— Ὅλο κόφ' το κόφ' το καὶ δὲν κόβεται.

Κατόπιν αἱ δύο Μούσαι ἐλυθῆσαν εἰς γέλοια.

Φοβερὰν θραῦσιν ἔκαμεν ἐν τῇ Βουλῇ προχθὲς τὸ : Κόφ' το διὰ στόματος τοῦ κ. Ζαῖμη, ὅστις εἶναι τοῦ Κοινοβουλίου ὁ μέγας παῖς.